

ՆԱՀԱՏԱԿ ԲԱՆԱՍՏԵՂԾ ՍԵՄԱՅԻ ՅԻՇԱՏԱԿԻՆ

Կէս գիշեր է: Այցի եկեր ես ինձ՝ նորէն,
 Ու կը նայիս ինձի այնպէս մըտերմօրէն,
 Գըլուխիդ շուրջ կը տեսնեմ ես փառքի պըսակ,
 Ձայնըդ ա՛յնպէս փաղցր ու յըստակ:

Ու կը խօսիմք, քեզ՝ հետ կեանքի, մահուան մասին,
 Ու կը խօսիմք սիրոյ մասին ու երագին,
 Երագներուդ՝ որ քողուցիր դուն կիսկատար,
 Ու արիւնով մըկըրտուեցար:

Ու ես յանկարծ մտերմօրէն քեզի կ'ըսեմ,
 Կ'արժէ՞ր՝ նոյնիսկ գաղափարի մ' համար վըսեմ,
 Սիրտ մ'որ եղած էր մանկութեանդ օրօրան,
 Ընել ընդմիշտ սուգի խորան:

Կ'արժէ՞ր միթէ՛ ուրիշ սիրտ մ'ալ ընդմիշտ խոցել,
 Իր հետ՝ մէկտեղ արեան գետեր էիք անցեր,
 Ու գիրկ-գրկի, իր հետ մէկտեղ էիք լացեր,
 Յետոյ մէկտեղ ալ քեւածեր՝

Դէպի կատարն աստուածային Ողիմպոսին,
 Որ խաւարէն ու փռսէն ելլէք լոյսին,
 Որ մեզ՝ բերէք անըրջային աշխարհներ նոր,
 Ու նոր երագ, ու նոր օրօր:

Ու կը լըսեմ պատասխանն որ կ'ուտաս ինձ՝ դուն.
 «Ի՞նչ է կեանքը, արժէ՞ն ի՞նչ է կեանքին մարդուն,
 Լա՞ւ չէ միթէ՛ խոյանգով մը մահուան զընալ,
 Քան քէ քըծնիլ, ըստըրկանալ,

Այրիներու ու որբերու ողբը լըսել,
 Կըրեայի պէս պատեան փաշուիլ ու ըսպասել,
 Եւ ըսպասե՞լ՝ շուրջդ ժանիփներն երբ կը սըրուին...
 Ոնիրները՝ արիւնով լոկ կը մաքրուին:

Նահատակուած, շիրիմագուրկ բնկերներուս,
Յան ու ցրիւ անխններէն ծագեցաւ լոյս,
Ու գոյներով կամար կապող ծիածանի,
Յաւերթօրէն պիտ' ծածանի:

Ըսէ արփույն Բ'ինչո՛ւ շողերն իր կը սրփոէ,
Զէ՛ սրփոելով լոյսն այդ՝ իր կեանքն ան կը սպառէ,
Եւ ինքնագոհ նուիրումովը իր բարի՝
Պիտի օր մ'ալ իսպառ մարի:»

Այնպէ՛ս յըստակ, այնպէ՛ս քաղցր կը խօսիս դուն՝
Զոհողութեան, նուիրումին մասին՝ մարդուն.
Կ'ըսես «կեանքս, եթէ նորէն աշխարհ գայի,
Նոյն խտէպին պիտի տայի:

Մայրըս քող իր գաւկին մահովն հրապարտանայ,
Թող արեւուն, ծառ ու ծաղկին նորէն բանայ
Սիրտն որ եղած էր մանկութեան իմ օրօրան,
Ընէ քող գայն լոյսի խորան:

Իսկ միւս սիրտն այն որ ինձ՝ համար եղաւ բուրվառ
Ու պահեց իմ յիշատակը մըշտապէս վառ,
Բաւ է որ ալ նահատակիս մահն աւաղէ
Եւ սուգիս մէջ սիրտն իր քաղէ:

Երկու խոցոտ սիրտերուն այդ ահա կ'ըսեմ՝
Թէ կամարն նուիրումէն բարձր ու վըսեմ
Ոչինչ կայ սուրբ: Թող վեր նային, գոհին խաչէն
Լոյսի շողեր կը նանանչեն:»

Մ. ՄԱՆՈՒԿԵԱՆ